

Коментарі без натяків

В часописі «Українська Трибуна», ч. 6, в передньому слові, в зв'язку з передруком у нашій пресі статті «Анонімно держави не творяться», надруковано:

«...Визначи слухність «демаккуючих» вимог «Пори», ці органи й собі кричать: виходьте наверх, панове! Давайте ваші імена! Світові їх треба знати!.. Власне: кому, якому світові?.. Обидва ці органи і їх редактори добре знають, кому ці імена так дуже потрібні! А проте, і саме тому (підкр. Ред.) — їх домагаються. Чому таке діється, ми знаємо теж трішки» (підкр. Ред.).

Редакція «Українські Вісті» вважає за свій обов'язок ствердити, що сама вона в справі, порушеній американською «Порою», ще голосу не забирала і коли забере, напевно не піде шляхом, пропонованим їй «Українською Трибуною», як от «виходьте наверх, панове! Давайте ваші імена!» — але поставить справу зовсім ясно про те, що таке визвольний центр, а що таке блеф, тобто, в пляні, в якому імена ан авторів, ані акторів блефу нікому не цікаві, хоч би були відомі.

Не закликає до виявлення імен і «Пора», так як це їй приписує «Укр. Трибуна». Вона тільки каже: «щось тут не гаразд», з тими анонімами і хоче в першу чергу знати, чи слова з цитованої там п'ятформ УГВР про те, що цей орган, який претендує на «всукраїнський центр», фактично «зорганізувався з представників усіх українських земель та українських політичних середовищ, незалежно від їх ідейного світогляду та політично-групової приналежності», — чи це є правда, чи ні? І ще вона хоче знати, чи такий орган там, де «життя має свої власні закони», взагалі існує?!

Якщо «Укр. Трибуна» вважає за потрібне заплямувати сумніви «Пори», хай воює аргументами, коли їх має, але хай не затемнює перед своїми читачами справи вигадками про... 260 передплатників і свідомо злочинними натяками на «одного, але доброго передплатника».

Разом з тим редакція «Українські Вісті» стверджує, що боротьба натяками є голою інсинуацією, яка лежить поза межами елементарної етики журналіста й преси, та вимагає від редакції «Укр. Трибуни» широко роз'яснити перед українським громадянством те, що криється за натяками на адресу «Українських Вістей», тобто, що значить: «і саме тому» та про що саме редакція «Української Трибуни» «знає теж трішки»?

Вересень і жовтень — місяці посилення допомоги українському студентству!

МИРОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В ПАРИЖІ

23-є ЖОВТНЯ — КІНЕЦЬ НАРАД

ПАРИЖ. Советський міністер закордонних справ Молотов запевнив телеграфом генерального секретаря ООН Трігве Лі, що мирова конференція зможе закінчити свою роботу до 23-го жовтня, тобто до початку Загальних Зборів ООН. Генеральний секретар мирової конференції звернувся до керівників окремих комісій з проханням закінчити свої

наради до 5-го жовтня. Цей термін обумовлений тим, що потрібно буде багато часу, щоб ще до початку Загальних Зборів ООН остаточно вигодувати мирові договори. Крім того, міністри чотирьох великодержав матимуть змогу розглянути за цей час німецьке, а, може, й австрійське питання. Загальні наради конференції плянують закінчити до 15-го жовтня.

Зрінаються італійських відшкодувань

Минулої середи на засіданні господарчої комісії для Італії делегати Австрії, Китаю, Індії, Канди, Південно-Африканського Союзу, Америки й Англії зріклися своїх претензій на італійські відшкодування. Представник Італії Альберто Таркіані висловився з приводу претензій тих країн, що не воювали з Італією, як от, Бельгія, Мексика і Голляндія. Таркіані запропонував відхилити претензії Абесинії та Албанії, бо «італійські капіталовнески у цих країнах набагато

перевищують воєнні збитки». Таркіані рекомендував комісії брати під увагу домагання лише тих країн, яким збитки заподіяні безпосередньо через воєнні дії з боку Італії. Загальна сума італійських відшкодувань, на його думку, повинна скласти 200-300 мільйонів доларів.

Єгипет вимагає від Італії відшкодувань розміром 6 1/2 мільйонів єгипетських фунтів. Як подала пресова італійська агенція, Італійська делегація на паризькій конференції визнала ці вимоги.

Викликають на дуель

6-го вересня, під час гострих вихваток проти Італії, советський делегат Вишинський необережно висловився, що «італійські воюють краще тікати, ніж воювати». Тут була очевидна недоречність і, щоб уникнути неприємності, гречний перекладач змінив це місце в більш лагідний спосіб. Вишинський забув, що на конференції є люди, які також розуміють по-російському. З приводу його виступу італійська делегація склала формальний протест.

Заява Вишинського викликала велике обурення серед італійського населення і спричинилася до вуличних демонстрацій. Таку заяву італійці вважають за образу для всієї нації. А тому італійські громадяни викликають Вишинського на дуель. В одному часописі пишуть: «Ми бажали б, щоб люди, подібні до Вишинського, вишли на дуель з першим-ліпшим із наших хлопців, згідно з неаполітанськими звичаями, коли в руках залиша-

ється лише шпалетна сталь, яка допомагає лише твердим рукам і хоробрим серцям». Римський адвокат Молліка у відкритому листі до часопису «Ль моменто» закликає Вишинського «скинути свої дипломатичні атрибути і зустрітися з ним на полі честі». Один часопис на Кубі опублікував лист президента кубсько-італійського товариства «Джузеппе Гарібальді», Амадео Паціфіко, що також викликає советського делегата на дуель.

Все це примусило Вишинського зречтись своїх слів. 13-го вересня він пояснив, що мова йшла про італійських генералів, і відповідне місце звучало нібито так: «...і ці факти говорять, що такі хвалені італійські генерали як Граціані, Мессе й інші мали звичку більше бігати, ніж воювати». При цьому Вишинський посилався на офіційний текст протоколу конференції. Нема нічого дивного: делегати мають право змінювати офіційні протоколи!

На засіданнях комісій

Заступники міністрів закордонних справ чотирьох великодержав майже закінчили обговорювати додаткові пропозиції до всіх ухвалених статей мирових договорів. Військова комісія

переглянула всі ті точки італійського договору, що стосуються воєнної моці майбутньої Італії. Мировий договір з Фінляндією майже готовий.

Політична комісія в спра-

* НЮРНБЕРГ. Проголошення вироку над німецькими воєнними злочинцями на Нюрнберзькому процесі відкладено до 30-го вересня.

* ПАРИЖ. Французькі Законодавчі Збори відхилили пропозицію правих про надання президентові права розпуску парламенту.

* СТОКГОЛЬМ. У Швеції відбулися перші повні вибори до місцевих самоуправ. Неостаточні наслідки такі: соціалдемократія — 664 місця (до тепер — 733), селянська партія — 244 (до 208), народна партія — 226 (д. — 155), консерватори — 180 (д. — 242), комуністи — 92 (д. — 73).

* УЛЬМ. Минулої неділі у французькій, англійській і російській зоні відбулися вибори до місцевих самоуправ. У французькій зоні на перше місце вишла християнсько-демократична народна партія, в англійській — соціалдемократична, в російській — соціалістично-комуністична «партія єдності».

* ПАРИЖ. У розмові з офіційним представником польської пресової агенції советський міністер закордонних справ Молотов висловився проти ревізії західних кордонів Польщі.

* НЬЮ-ЙОРК. У США закінчився страйк портових робітників, що вимагали підвищення зарплатні,

ства на Дунаї, обмін національних меншин між Чехо-Словацією та Угорщиною, Югославією й Італією, Угорщиною та Югославією тощо. Як повідомляють з вірогідних джерел, чотири міністри намагаються тепер вирішити всі питання щодо італійсько-югославських кордонів й проблему Трієсту шляхом приватних переговорів. Несподіване підписання австрійсько-італійської угоди в справі Південного Тиролю викликало справжню сенсацію. Чи не могли б Югославія та Італія врегулювати свої кордонні межі у такий спосіб? Після багатьох невдач безпосередні переговори між обома країнами були б найдоцільніші. Таку пропозицію висунув комуністичний член італійської делегації.

Останніми днями в міській частині Трієсту збільшилось число нападів. Під час одного з таких нападів поранено 7 американських військових поліцаїв та 2 англійських вояків. Англо-американські службовці вважають, що демонстрації носять скорше антиальянський, ніж проюгославський характер.

КОМУНІКАТ

(ВІД УПРАВИ СУЖ'У)

Управа СУЖ'у на своєму черговому засіданні 10 вересня п. р. прийняла до відома заяву п. ред. Зенона Пеленського, зроблену ним на попередньому засіданні Управи СУЖ'у 23.8.46. про вихід його з Управи СУЖ'у.

На засіданні Управи СУЖ'у 23.8.46 р. п. ред. Зенон Пеленський вступив з низкою неправдивих і безпідставних обвинувачень окремих членів Управи СУЖ'у в порушення ними статуту СУЖ'у, в перевищенні ними своїх компетенцій на конференції в головній квартирі УНПРА, в Мюнхен-Пазінгу. 5.8.46 р., та в умисних діях на шкоду редакції «Українська Трибуна», чого насправді зовсім не було, бо й такого часопису тоді не існувало.

В дальших своїх самочинних та самоуправних заходах перед американськими чинниками п. ред. Зенон Пеленський порушив спількову дисципліну, виставив українських журналістів перед американською владою в недоброму світлі, як товариство без внутрішньої згоди, чим кинув тінь на добре ім'я українців на еміграції і затримав своєчасне одержання ліцензії на часописи. Замість пропонованого йому дружнього і мирного полагодження справи про визначення належних до ліцензування часописів, п. ред. Зенон Пеленський демонстративно став на шлях розламу і сварки, виявивши повну відсутність товариської дисципліни і солідарності та порушив основні параграфи статуту СУЖ'у.

У зв'язку з тим Управа СУЖ'у, згідно із статутом, ухвалила виключити п. ред. Зенона Пеленського з членів СУЖ'у і поставити це своє рішення на затвердження найближчих загальних зборів СУЖ'у.

Це рішення Управа СУЖ'у ухвалила одностайно.

Заслухавши на своєму засіданні з дня 10.9.46. інформації з місць, Управа СУЖ'у гостро засуджує тоталітарно-диктаторські виступи Таборових рад і Управ в Бад-Верісгофені, Інгольштадті і Авгсбурзі, що привласнюють собі право цензури і не допускають українські часописи до читачів. Управа СУЖ'у звертається в цій справі до ЦПУЕ.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Загальних зборів Спілки українських письменників і журналістів в Авгсбурзі у справі замітки «Анонімовість», вміщеної в газеті «Українська Трибуна», ч. 6

15. IX. 1946

Газета «Українська Трибуна» ч. 6, у коментарі п. з. «Анонімовість» недвозначно натякає на те, що часопис «Українська Громадська Пора» в Детройті видається на якісь темні гроші і неначе служить ворогові, хоч редакції «Української Трибуни» добре відомо, що редакція «Української Громадської Пору» Никифор ГРИГОРІВ, відомий український громадський діяч і активний учасник нашої визвольної боротьби.

Загальні збори Спілки українських письменників і журналістів в Авгсбурзі гостро осуджують ці ненормальні способи боротьби брудними натяками і вважають, що за таких умовин нема змоги вести поважну дискусію, хоч тема, порушена детройтським часописом — стаття, «Анонімно держави не творяться», заслуговувала б на вельми поважний і вдумливий підхід.

Управа Спілки Українських Письменників і Журналістів в Н-Ульмі, як видавець газ. «Українські Вісті», повідомляє, що з дня 16-IX п. р. постановою Спілки функцію начального редактора газети «Українські Вісті» покладено на письменника Івана Багряного.

Управа Спілки.

Куди прямує Росія?

Серед численних статей про стосунки між англо-американцями і росіянами особливу увагу звертає на себе стаття Франка Гервасі, надрукована в американському часописі „Collier's“ за 22-ге та 24-е червня ц. р. З безпристрасною об'єктивністю, знанням російської історії і характеру советської системи підходить автор до цього питання. Нижче подаємо найголовніші думки з цієї статті.

Стаття починається коротким переказом змісту новели Льва Толстого „Чи багато людині землі потрібно?“. Злегка іронізуючи, Гервасі доводить, що та сама заповідність, яка спричинилась до смерті дядька Пахома, майже цілком аналогічна до політики деяких держав. Тенденція Росії стати провідною державою, — пише Гервасі, — відома здавна. Беручи свій початок ще майже з часів Івана III (XIV ст.), вона поступово в'їдалася в розум російських провідних верств і призводила часто до багатьох конфліктів та непорозумінь міжнародного характеру. Російська експансія на південь, північ і схід — боротьба за здобуття морських шляхів — була причиною довгих і кривавих змагань російських царів: з Туреччиною — за Дарданелли, з Швецією — за Балтицьке море, з Японією — за панування на Тихому океані.

Легко зрозуміти, що, провадячи агресивну політику

Короткі вісті

* **ВІДЕНЬ.** У Відні, коло кафе „Білого Ангела“, зчинилася бійка між англійськими і советськими вожаками. Під час бійки забито советського старшину Олександра Панченка. Переводиться слідство.

* **ПАРИЖ.** Під час святкування другої річниці звільнення Парижу від німців Молотов разом з Мануїльським та іншими советськими делегатами залишив трибуну, образившись що місця для СССР були призначені в другому ряду, в той час, як Англія, Америка, Австралія мали місця в першому.

* **ТЯНЬ-ДЗІНЬ.** Генерал-майор Келлер Родней видав наказ до американських воєнків застосувати зброю для самозахисту, якщо на них нападуть китайські комуністи.

* **ЛОНДОН.** Як подав англійський часопис „Експендж Телеграф“, англійська, американська і турецька флотії провадять спільні маневри в Егейському морі. 9 кораблів, включно з потужним авіаносцем „Франклін Рузвельт“, уже ввійшли в Егейське море. Англійська середземноморська ескадра прямує також до визначеного пункту. Турецька ескадра має приєднатися згодом.

* **БРЮССЕЛЬ.** Справу рексиса Леона Дегреля, що втік з Еспанії, передають до Ради Безпеки.

* **ВАШІНГТОН.** США відхилили пропозицію Советського Союзу, згідно з якою всі держави мали б оголошити точні відомості про кількість їхніх залог у чужих країнах.

* **АНКАРА.** Два турецьких літаки, що перелетіли російсько-турецький східний кордон, не повернулися назад.

* **БУЕНОС-АЙРЕС.** Аргентинський уряд має намір подати до Парламенту законопроект націоналізації всіх німецьких фірм в Аргентині.

* **ОЛЕКСАНДРІЯ.** Єгипетський Кабнет вирішив подати до демсії.

* **ШТУТГАРТ.** 4 і 5 жовтня має відбутися в Бремені нарада шефів урядів чотирьох окупаційних зон. Англійська і американська військова влада уже дали свою згоду.

щодо своїх сусідів, Росія ставилась з великою підозрою до зовнішньої політики інших держав, знаючи, що перша-ліпша нагода ззовні або внутрішні заворушення дадуть змогу сусідам використати це проти неї. Так воно й сталося в 1917 році, коли під час революції Росія швидко позбулася чималої частини своїх теренів, завойованих або приєднаних декілька століть тому. Таким чином Росія втратила Литву, Латвію, Естонію, Фінляндію і Польщу. І тільки після 25-тирічного панування Советів, завдяки ганебній угоді з нацистами, Росія повернула знову ці терени під свою зверхність.

Після краху системи колективної оборони Ліги Націй Советська Росія вирішила продовжувати стару царську політику щодо експансії на Заході. Саме тоді Адольф Гітлер плянував імперію, що, за його словами, мала б існувати тисячу років. У своїх плянах Гітлер не забув про могутню державу на сході. Він ураховував, що, збагнувши його наміри, Росія може вступити в спілку з Францією та Англією, чого аж ніяк не бажав Гітлер. Йому було відомо, що Сталін вимагав досить високої ціни за цей союз, а саме: Балтицькі країни, перегляд польсько-советського кордону і свобода на Дарданеллах. Для Англії, яка обстоювала сталість кордонів Польщі й інших малих держав, така ціна виявилась зависокою. Зате Гітлер не вагався довго. Він поспішив заявити Сталінові, що „готовий визнати кровні інтереси Росії на просторі від Балтицького до Чорного моря“.

Тамні переговори з приводу цього, що відбувалися між нацистською Німеччиною і советською Росією в 1939 році, стали нам відомі лише після того, як наші війська захопили Райхсканцелярію. Сталін і Гітлер погодилися в 1939 році на спільні кордони своїх імперій. Гітлер віддавав Советам Балтицькі країни, Східно-Польщу, Басарабію і Буковину. Проте не погоджувався на советські претенсії щодо Фінляндії, баз у Болгарії і контролі Дарданелл. У червні 1941 р., тобто після нападу Гітлера, Советський Союз силою обставин став союзником західних демократій. І вже в 1943 р. на конференції в Теграні Совети добилися від своїх нових союзників ще більших поступок, ніж свого часу від Гітлера, що ніколи не виконував своїх обіцянок. Тегранська конференція дала змогу Советській Росії так глибоко вклинитися на захід, як того бажав Сталін. За ним визнали право на володіння Балтицькими країнами, частиною Фінляндії і, крім того, дали цілковиту свободу дій у Югославії і Болгарії.

Нині росіяни знову вимагають контролі Дарданелл. Цей факт знаменує сьогодні початок напруження у взаєминах між Сходом і Заходом. Звичайно, все це Мос-

ква називала прагненням створити певне „коло безпеки“, але тепер тяжко відрізнити, де кінчається „безпека“, і починається імперіалізм. Апетит приходить під час їди, — і вже на Ялтинській конференції Совети вимагали контролі ближньої італійської колонії Триполітанії.

Політика Советів на Середньому сході та їхні претенсії на деякі турецькі терени показали всьому світові справжній намір Советів. Перша хмарка на овиді альянтської дружби появилася під час конференції в Лондоні, коли міністер Бевін досить гостро дискутував із представником Советського Союзу — Вишинським. Туман взаємного недовір'я ще більше згустився після того, як Совети розпочали свої дії в Ірані. Міжнародна думка дедалі частіше приходила до ви-

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКИМ СТУДЕНТАМ!

сновку, що війна між Советами і західними демократіями неминуча.

Якщо виникне такий конфлікт, то Англія і західні демократії опиняться на одній стороні, а Советська Росія з своїми червоними сателітами — на другій. США стали б, очевидно, на сторону перших. Найважливішою причиною майбутнього конфлікту буде поширення советського впливу на Сході і Балканах, де заторкуються в першу чергу інтереси Англії і звідки можна безпосередньо загрозувати існуванню Британської Імперії.

Світ говорить сьогодні про війну не як про якусь бажане явище, а як про неминуче лихо. Можливість війни з СССР обговорюють тепер як в офіційних, так і в неофіційних колах Вашингтону. Про війну говорять у всіх кутках земної кулі.

Журналісти розпочали вже підготовляти світ до вселяких несподіванок. Посипалися взаємні обвинувачення з обох боків: російська преса — проти Америки, американська — проти Росії. Відома журналістка Доротті Томпсон надрукувала сенсаційну статтю, закидаючи Советам, що вони намагаються об'єднати весь світ під „червоною зіркою“. Але найбільшу сенсацію викликала промова Черчіла під час його перебування в Сполучених Штатах, яку він виголосив у присутності президента Трумена. Власне кажучи, лише після цієї промови напруження взаємин між Сходом і Заходом стало очевидним. Довір'я до Росії, що вона його мала серед громадськості США на початку війни, поступово почало підупадати і на сьогодні ледве можна налічити 34% прибічників „добрих стосунків“ (з них 21% байдужих). Антагонізм між демократичними країнами і Советським Сходом нині так поглибився, що війна стала неминучою. Чи трапиться це через рік, п'ять або десять — до порозуміння

Проблема світової опінії

Коли читаєш про різні проєкти, на зразок організації міжнародної армії безпеки, що оберігала б свободу народів від кожного можливого напасника, організації єдиного світового уряду, що мав би вилотитися з Об'єднаних Народів, — мимохіть кожній вдумливій людині спадає на думку, що світ нині важко хорий. Його точить зсередини люта недуга — недовір'я. Тенета його зовні обплутали світ, і він безпомічно борсається в них, шукаючи рятунку в безлічі комісій, комітетів, конференцій, у зливі засідань і нарад. І на кожній конференції, на кожнім засіданні комісії учасники клянуться гуманністю, демократизмом, покикуються погодини на Атлантійську Хартію і з тремтінням голосу і патетичним зором промовляють про своє шире і палке бажання миру — справедливого миру, остаточного і справедливого миру! А договоритися не можуть, навіть у дрібницях. Можна з певністю сказати, що ніколи ще дипломатична гра у сфері міжнародної політики, у взаєминах держав між собою не сягала так далеко, як саме тепер.

Дійшло до того, що на мировій конференції і на нарадах ООН сторони зовсім перестають розуміти одна одну. Бо коли Захід бачить речі білими, то Схід горлає на всі заставки, що вони чорні.

Схід щоразу ще загрожує Заходові. Загрожує... дружбою, при чім не майбутньою, а минулою, згадуючи не без злорадства її лиховісні етапи: Тегран, Ялту, Потсдам тощо. Аргументація дуже проста: ми — друзі, приятелі зброї. Друзі мусять завжди згоджуватися.

У світі сказаного можуть не так уже нас дивувати по суті просто неймовірні факти, що героїчних учасників варшавського повстання проти захланних німецьких фашистів половина світу затаврувала клеймом фашистів, запроданців нації. Натомість привезених з Москви Берута і Ко підносить на щит як полум'яних польських патріотів. А друга половина світу це слухає й мовчить, бо... не можна

все таки не дійдуть, хоча провідники обох сторін кричать про потребу „порозумітися будь-що-будь“, щоб уникнути війни.

В 1927 р., на прийнятті делегації американських робітників, Сталін заявив: „Прямуючи до світової революції, ми не повинні забувати, що світ поділяється на два табори: один буде тяжити до соціалізму, другий — до капіталізму. Як перший, так і другий матимуть своїх прихильників серед інших країн. Битва, що неминуче почнеться між цими таборами, вирішить долю світу: чи буде він комуністичний, чи капіталістичний.“ Через те, навіть після „ліквідації“ Комінтерну, прямуючи до світової революції, советська Росія не припинила своєї роботи за кордоном, а надто тепер: вона посилено провадить всюди свою пропаганду.

(Продовження на 3 стор.)

НЕ ЖАЛУЙ ГРОША НА ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТСТВУ, — ВІН ВЕРНЕТЬСЯ СТОРИЦЕЮ.

сваритися з «великим другом» (знову Тегран, Ялта, Потсдам!). Словом, «нехай—лихо, аби тихо». В ім'я дружби (ох, ця фатальна дружба!) можна закрити очі на комедію суду над генералом Драже Михайловичем, що перший став на захист своєї батьківщини проти жорстокого німецького окупанта, перший організував збройний спротив югославських народів мас. Можна поминути навіть і те, що на суді обкльдувано болотом англійських та американських зв'язкових старшин. Бож... дружба зобов'язує. Безперечно, прем'єр-міністер Тука був не поганий патріот Словаччини і війни не починав, концентраційних таборів не запроваджував. Але він «східному другу» рішуче не подобається. А раз так, то — смерть йому. І Туку «народний суд» засуджує до стра-

Світ (хоч, правда, не весь) зворушений картиною «великодушного покровительства» Советським Союзом різних далеких від нас народів: арабів, індусів муринів, малайців. Ще б пак! Советський Союз устами своєї філії — УССР вимагає для Індонезії повної самостійності! А коли цей самий Советський Союз ліквідує в себе за одним помахом аж дві республіки: Кримських татар і Чечено-Інгуську (при чому не просто позбавляє їх автономного правління, а депортує всю місцеву людину, розкидаючи її по всьому просторі СССР), то західні друзі і їх прибічники мовчать, бо... СССР має «найдемократичнішу» в світі конституцію, і нічого туди стороннім сунути носа. Безперечно, режим Франко в Еспанії не можна назвати дуже вільним. Але можна дуже сумніватися, щоб колинебудь він міг зважитися на такі речі, як ліквідація 2 областей чи провінцій, або ліквідація церкви. А тим часом декому такі «операції» минають безкарно.

Той величезний моральний капітал, що його набули західні демократії і могли ще більш набути, звільнивши Європу і світ від страхіття італо-німецького фашизму, англосакси розгубили протягом одного повоєнного року, коли щораз більше вияснялися порядки, що запанували на широких просторах центральної і південно-східної Європи, відданої під опіку Кремля. Єдиний порятунок тепер для західних демократій — це повернути назад, до принципів Атлантійської Хартії, проголосити одверто і на весь світ, що ці принципи не сполучені з угодами в Теграні і Ялті, угодами, продиктованими вимогами спільного ведення війни. **Тепер не війна, а мир, і для миру треба працювати.** Світ має вийти із нинішньої задушливої атмосфери, має кінчитись деморалізуюча лінія гнилячих компромісів, що тягнуть людство в багно. І тоді, можливо (треба конче сподіватися!), настане пора справжнього формування світової думки, світової опінії про найсуттєвіші і найважливіші питання співжиття людей і народів.

А кристалізація світової громадської думки щодо таких кардинальних понять як **гуманізм, демократія і свобода людини** — це єдина заповідь справжнього об'єднання всіх вільнолюбних народів і їх успішної боротьби проти отруйних тоталітарних систем, що призводять до цілковитого поглинення людини-індивіду державою, а відтак до повної втрати духового обличчя людини-творця з власною волею.

Злоякісні бактерії

Треба писати про це не тому, щоб заперечити те блюзнірство верстви меншвартісних типів, які з услужливого раболіпства ганьблять ту землю, по якій ходили, і той народ, з якого вийшли.

Треба писати про це тому, щоб бодай, трохи сколихнути ту духовну порожнечу, яка дедалі більше опановує наше казаряне життя.

— Холопам — холопська й честь! Їм судилося служити.

— Але людям?..

Тут мовиться не про соціально упосліджених холопів, а про холопів духовних, про тих Барабашів і Кочубеїв, що і раніше появи цих імен, і по сьогодні ставали паралізою на здоровому організмі націо-

КУДИ ПРЯМУЄ РОСІЯ?

(Закінчення з 2 стор.)

Останнім часом, демократії пішли в контрнаступ проти комуністів і досягли чималих успіхів, як наприклад, англійські лейбористи. Боротьба проти комунізму розпочалася ще після першої світової війни, коли по відступі російських армій англійські, французькі, американські і китайські війська зайняли всі „пусті“ (тобто залишені російською армією) міста, щоб не допустити їх до комунізму. Були утворені нові держави, і лінія Керзона до деякої міри мала відсунути червону небезпеку трохи далі від центру Європи.

Сьогодні, після другої світової війни, стає очевидним конфлікт між інтересами Англії і СССР на Близькому Сході, а також в Європі. Політика Советського Союзу в окупованій Німеччині примушує Англію бути на сторожі. Ця політика набирає таких самих форм, як свого часу після укладення нацистсько-советського пакту в 1939 р.: Совети заграють з німцями і, використовуючи ліві елементи, нацьковують їх на західних альянтів.

нальної спільноти українського народу. А їм, тим Барабашам і Кочубеям, таким і іншим — сучасним, новоявленим нема ліку!

Це ті духовні холопи з психологією меншвартісного типа, що йшли і йдуть, приховуючись за зовнішні атрибути, проти своєї нації.

Тоді, в історичну минувшину, напинаючи на себе атрибути шляхетності, чи дворянської родовитості, вони ставали експозитурою ляхів чи москалів. За маєтності і фільварки — за шмат землі, взятої у їхнього народу і даної їм завойовником, вони йшли в шляху чи дворянство, щоб саджати на палі оборонців волі свого народу, щоб випікати залізом тавро поборникам святої волі.

Тавровані бути рабами, тавровані іменем «цивілізації й шляхетності», гинули, а рабами не ставали.

Ворог грав на національній темноті і безпросвітності тих, з психологією меншвартісних типів, що шляхетності у свого народу не бачили і за цивілізацію своєї нації не дбали, а, як меншвартісні, приймали її з чужих рук, тільки для себе у вигляді звань і титулів різних рангів, з тих рук, що несли цю «шляхетність і цивілізацію», щоб звести в забуття український нарід.

Це була тактика ворога — засобами заціплення психології меншвартісності витворювати в середовищі українського народу верству, яка б, як злоякісні бактерії, розідала українську націю зсередини, нищила б її знутри.

Якщо тоді, коли діяли маєтності й фільварки, заперечення українства йшло в пляні забобону, що все українське — то мужицьке, не шляхетне, не людське, то тепер, коли діяють посади і становща, зміст забобону для меншвартісних змінився: все українське, що не від них дане, — то азійське, не європейське. Тут, як бачите, відіграє роль психологічний момент: національно українське скомпромітувати тим, що меншвартісною типів найбільше імпонувало, і витворити

таким чином психологічну колізію, яка б уможливила трансформацію меншвартісних типів до табору, протинаставленого українській природі, самій стихії української нації.

І саме, щоб таку трансформацію уможливити, низькість прикривається атрибутами культури, цивілізації. Таким чином все, що не має кровного зв'язку з своєю нацією (кровного тільки не в біологічному сенсі), все те низьке і здегенероване потрапляє в психологічний транс вищості і стає силою, диспонуваною чужим, щоб нищити своє, рідне... Така природа всіх тих з психологією меншвартісних крикунів, яких ми чумою щодня, щогодини: «ми — Європа, а то Азія, ми — цивілізація, а то дикий степ»...

Відбулася, так би мовити, зміна етикеток. Шляхетну родовитість проти мужика заступила цивілізація проти азійства. Але носіями злоякісних бактерій лишився той самий національний пустоцвіт, якому захищено почуття меншвартісності.

Філістерська негачія свого рідного в давні часи, поборова національного становлення українського народу найшла цілковите заперечення уже в історичних піснях і думах, зокрема в Думі про Ганжу Анлібера. А пізніше ствердження національної вартості українського народу, його людської шляхетності і лицарської вдачі (не в романтичному, а реальному сенсі) завершується хоча б в епопеї Коліщани. Але це ні трохи не звихнуло меншвартісних з їхнього наставлення. Не зрушує з такого наставлення і новоявлених, шляхетного роду від Європи, що йшли на Україну не з Жолківськими, Меншіковими чи Муравйовими, а вже з Розенбергами — те терпіння і страждання українського народу, під більшевницькою займанщиною, коли народ гинув, але лишався тим, чим мати Україна породила.

Повстання проти колективізації, чорні бунти в роки голоду, тисячі ув'язнень і заслань в часи ежовщини...

Після поразки у відкритому бою на фронтах визвольної боротьби в роки 1918-20 національно свідомо українська еліта (це всі пішли на еміграцію) перейшла

на інші форми боротьби за Україну — на форму культурного і економічного визволення.

Епоха нового ренесансу стала епохою наймогутнішого духового розвитку українського народу в формуванні його як нації. Це були роки, коли кайдани царського імперіалізму були розбиті, а кайдани імперіалізму большевицького ще кувалися. Новий ренесанс 20-30 рр. на Україні визначив концепцію національно-визвольної боротьби і тих сил, які формувалися поза Україною. Політична, соціально-економічна і, нарешті, світоглядно-філософська спадщина національного українського ренесансу є на сьогодні єдиною поважною спадщиною, без засвоєння якої не може й мови бути про поступування на шляху визвольної боротьби, тим більш, коли мати на увазі, що без визволення духового, це може прийти визволення ні національне, ні соціальне.

А що цілковитого визволення духового ще в нас, як нації, не відбулося; говорить і наявність психології меншвартісності, якою опанована поважна частина української спільноти й тут, на еміграції.

Це ярище злоякісних бактерій меншвартісності набирає виразу теорії, теорії неписаної, але реально існуючої. Вона існує в глосах людей, в їх свідомості і психіці. Про неї не говорять, але нею керуються в дії, нею формують погляди молоді, нею виховують дітей. Вона проста і виразна, коли її взяти чистою — з українським, що мало місце на Україні, як такій, немає чого числитися, бо там нічого українського не лишилося. Повна негачія! Ця теорія має свого близнюка, що набрав виразу у формулі «„Niemandland“». Різниця в них мала: то теорія чужа, а це своя «рідна», і що з тою теорією Україну визволити і повчужий Herrensfolk, а з цієї своєї «рідної» Herrensfolk. Чи принесе ця теорія негачії успіх цьому вибраному «народові» — дійсність покаже, але вона діє як злоякісні бактерії, вона продовжує національне спустошення, і від неї треба лікувати нашу спільноту.

П. ГОНДЖА

Малий фейлетон

КОНФУЗ

Виступаючи на мировій конференції в справі мирового договору з Італією, один із найповажніших голубів миру дозволив собі насміхуватися висловитися з приводу хоробрості італійської армії. Італійці, довідавшись про це, збили на всю Італію бучу:

— Як він сміє ображати італійську армію? Викликаємо його за це на дуель!

А той голуб миру тільки посміхається на це.

Та не так склалося, як гадалось. З'являється в італійському часописі лист не абиякого горобця — адвоката з Риму, на прізвище Молліка, що сам особисто викликає того голуба миру на дуель:

— Скидайте, пане голубе миру, ваші дипломатичні атрибути та ставайте до чесного бою: До бар'єру!..

Поважний голуб миру, правда, трохи занепокоївся — неприємна справа мати діло з якимись там горобцями: — проте й далі мовчить.

Коли це ще один лист у часописі. На острові Кубі. Цього разу пише ще поважніший італійський горобець — президент Кубсько-Італійського Товариства «Джузеппе Гарібальді», Амадео Паціфіко, — він так само викликає того голуба миру на дуель:

— Хочу боронити честь італійської армії! Отож виходьте, пане голубе миру, на дуель зі мною. До бар'єру!..

Голуб миру бачить, щось воно не теє. Уже цілий світ чує це гороб'яче цвірінкання. Мовчати й далі — скажуть: «боягуз», їти на дуель — горобці, чого доброго, убувають. Та то ж буде усевітній скандал: якісь там жовтороті італійські горобці заклавали великого голуба миру. І, як не абиякий стратег і диалектик, голуб миру вирішив... капітулювати. Офіційно заявив, що він, мовляв, зовсім не мав на увазі ображати честь італійської армії, а якщо комусь таке здається, то він згоден виправити те місце в протоколі засідань мирової конференції.

Думаєте — не виправив?

Виправив!

А чи є це конфуз для нього?

Ще й який конфуз!

Мартин ЗАДЕКА

ЛЮДИ РЕСЕНТИМЕНТУ

Наша суспільність жила довгі часи тугою за т. зв. „загальнонаціональними“ ідеалами, забуваючи при цьому дуже важливі речі не у сфері ідеалів, а такі дуже конкретної дійсності. Тому не завважено, що наша суспільнополітична думка, яка не конче пішла звичайними т. зв. „загальнонаціональними“ рейками, здобула фундаментальні поняття й критерії розуміння й оцінки суспільних явищ.

Українці „загальнонаціональними“ категоріями думання поставились дуже скептично до ідеї клясової суспільності Вячеслава Липинського. Його концепцію хліборобської кляси, як носія окремого світу людських вартостей і своєрідної ідеї порядку та влади, ввесь час уважали пережитком. Та це бодай старались поблажливо розуміти.

Зате не можуть у нас і досі зрозуміти, як цей родовий аристократ і поміщик міг явно бажати приходу того часу, коли постане сильний, організований, клясово-усвідомлений український пролетарят, — і чому він, Липинський, вітав організаційну і світоглядно кристалізацію українських комуністів.

І ще одного не можуть зрозуміти: чому Липинський звернув нечувану силу свого войовничого пера проти сучасної йому інтелігентної кляси (яка, як відомо, не є тотожна з освіченими людьми).

Немає змоги на цьому місці докладніше з'ясувати порушені вище справи. Нам здається, що з твору Липинського можна вичитати велику пересторогу на адресу і всіх відповідально думаючих українців. Пересторогу перед речами, що вже нас побили і ще в майбутньому можуть нас до коріння знівечити.

Липинський звертається проти сучасної йому інтелігенції, боїться довірити їй справу нашої національної ідеї та з нечуванним розмахом мотивує своє ставлення: у нашої інтелігенції помітив він смертельний для цілого життя народу процес деклясування. І це деклясування розбудував Липинський до ступеня фундаментальної категорії процесу розвалу суспільностей.

Для українців із заходу, що виростили увесь час в атмосфері „загальнонаціональних“ ідей, справді, важко зрозуміти вагу

цих речей. У цій частині України не було тих здвигів і боротьби окремих кляс, як це було на середніх і східних землях. Тут іще ми були завжди „селянською нацією“: робітництво було лише якимось відщепком селянства, інтелігенція — теж, а міщанство було дуже слабе. На цьому, терені слово „суспільна кляса“ нагадувало надто марксизм і більшевизм.

Тому українець нашого Заходу немає ока для велетенських соціальних процесів, що потрясають кожною розбудованою суспільністю. З тієї ж причини з нього такий невдячний матеріал для соціолога і політика. Через те твір Липинського буде ще довго для загалу західних українців з академічною освітою — недоступною лектурою.

Вони мусіли б наперед зрозуміти, що наші т. зв. „загальнонаціональні“ ідеї своєю суттю є дуже вбогі та ялові, бо породив їх це майже зовсім незрозумілий суспільний терен.

Ці виразні критичні нотки проти наших „загальнонаціональних“ категорій можуть звучати, як ересь. Та ми зовсім не заперечуємо того, що свого часу такі категорії були вершинними здобутками у нас. Су-

часні ж „загальнонаціональні“ категорії мусять бути кроком вперед. У них мусять дзвеніти добрих кілька десятків літ нашого соціального розвитку. Старі категорії сьогодні не вистачають.

Це одно. А друге: саме ті розкладені („здеклясовані“) суспільні елементи дуже послідовно виписують на своїх прапорах гасла із „загальнонаціональних“ скрижалів, до яких широкі суспільні шари призвичаїлися, і за допомогою такого маневру роблять найгіршу роботу.

Патріотичними бойовими гаслами закривають власне шкурництво, глупоту — гаслом національної єдності, охоту другого ошукати принципіалізмом, власну тупу нікчемність проповіданням характерів, власне неучиво ірраціоналізмом, ігноранство відкликом до мітологічної мудрості, т. зв. національної стихією власну порожнечу, революційністю бандитизм і т. д. і т. ін..

Не дивно, що наш загал такий оглушений і дезорієнтований. І це повинно бути великою журбою всіх творчих сил у суспільності. Тільки безстрашне розгорнення великої проблематики життя дасть їм силу перемогти хаос.

Та вернімося до самого деклясування: кляса перестає бути тим, чим повинна бути. Інтелігент, напр., тратить відношення до культурних вартостей. Розклад („деклясування“) одної кляси викликає забурення в других клясах. Так, напр., деклясована інтелігенція атакує і тягне за собою молодий елемент села і творить з нього наостанку силу, що повертається проти селянства взагалі. Цей процес у різних розмірах мав у нас місце цілими десятками літ. Та найтяжча загроза зависає над суспільностями тоді, коли деклясований елемент цілою силою сягає по владу в суспільнополітичній сфері.

...Деклясування найстрашніше тим, що неодмінно призводить до збурення систем вартостей та поставлення сурогату. Здеклясований елемент діє в той спосіб, що обчорнює недосяжні для себе вартості, сам, нарешті, щиро вірить у своє обчорнення й розбудує його не раз аж до розмірів ідеології.

Коли це станеться, ціла психіка такого елемента затроєна, ціле його відношення до світу, а зокрема, до сфери вартостей, цілком звихнене. Це є так званий

(Продовження на 4 стор.)

Пам'яті Л. Старицької-Черняхівської

До 5-тиріччя з дня смерті

Навесні 1940 р. під час процесу СВУ в залі харківського оперового театру серед 45-ти підсудних звертала на себе загальну увагу невисока літня жінка, що сиділа біля самої рампи і, раз-у-раз підносячи льорнетку до своїх короткозорих очей, спокійно оглядала публіку. Коли ж їй доводилось виступати перед судом, вона поводитися спокійно, розсудливо, з почуттям гідності відповідала на питання суддів і на підступні, глузливі звертання до неї тодішнього громадського обвинувача. Її останнє слово було коротке, але сильне, і справило на всіх велике враження.

Жінка ця була Людмила Михайлівна Старицька-Черняхівська, що, найстарша віком з усіх підсудних, квола фізично, виявила стільки моральної сили і була така певна своєї правоти і святости своїх переконань.

Цікава історія арешту подружжя Черняхівських. Хвиля арештів, що прокотилася по Україні в справі СВУ, найперше зачепила родину Черняхівських. Улітку 1929 року була заарештована єдина дочка Людмили, Вероніка, або як її скорочено називали, Рона.* За кілька місяців після арешту Рони виявилось, що її чоловік, з яким вона шойно одружилася, був німецький підданець. Втрутився німецький консул, і Рону негайно звільнили, але натомість посадили Людмилу Михайлівну та її чоловіка, проф. О. Черняхівського, і незабаром подружжя Черняхівських опинилося в числі інших сорока п'яти душ на лаві підсудних у справі СВУ. Їх було засуджено на п'ять років ув'язнення, але незабаром помилувано

* Вероніка Черняхівська подавала надії, як поетка, і деякі її твори з'являлися на сторінках українських журналів 1920-21 р. р.

разом ще з кількома іншими підсудними, проте жити у Києві заборонено.

Хвиля проклятої пам'яті т. зв. „ежовщини“, що прокотилася по всьому Советському Союзу, а особливо по Україні, знов не обминула родини Черняхівських, віднявши їх найдорожчий скарб — Рону. 1937 р. її знову заарештовано і вона зникла безслідно в казематах НКВД.

Л. М., завжди ініціативна та енергійна, вживала всіх можливих заходів, щоб як не врятувати доньку, то бодай полегшити її долю. Вона їздила до Москви, добивалася авдієнції у „сильних світу советського“, прохала, доводила.

Через пару років, повних туги і страждання, несподівано прийшов лист від невідомої особи — щось ніби лікаря психіатричної лікарні при концтаборі, де біля Омську в Сибіру — де повідомлялося, що Вероніка Черняхівська перебуває в числі хорих цієї лікарні.

І поїхала стара мати в той „Сибір неісходимий“ шукати свою дитину. Не спинили її ані тисячі кілометрів, ані сибірські сніги та морози. Аде дарма! НКВД уміло ховати свої жертви. І хоч місцеве начальство дало їй потрібні дозволи та перепустки, але Рони Людмила Михайлівна не знайшла. Скрізь по таборах і лікарнях їй відповідали, що такої в них „не числиться“. Єдине, про що, зрештою, вона довідалась, що нібито якусь Черняхівську відправлено до Наримського краю. Але для того, щоб їхати на розшуки туди, треба було дочекатися літа, бо взимку, навіть для добре споряджених експедицій, це була нелегка справа. Мусіла Людмила Михайлівна ні з чим повернутися назад. Проф. Черняхівський, що з деяких при-

чин не міг супроводжувати дружину, нетерпляче очікував її повороту, сподіваючись почути вістку про кохану доньку. Коли виявилось, що подорож була невдала, і що надії найти Рону не справдилися, серце старого батька не витримало, і він помер через три дні після повороту дружини.

Залишилася Людмила Михайлівна сама. З нею оселилась її сестра Оксана Михайлівна Шешенкова, вдова по першому міністрові народної освіти за Центральної Ради, відомому культурному та громадському діячеві Іванові Шешенкові, який загинув від більшевицької кулі на одній з вулиць Полтави 1918 р. Її син, Ярослав Шешенко, відомий літератор і науковий працівник, помер на заслання незадовго до початку другої світової війни. Дві літні осиротілі жінки залишилися вдвох доживати віку. Це була вже не та Людмила Михайлівна. Змарніла, хвора, вона жила тільки спогадами про дочку, серед речей, що нагадували їй дочку і належали їй.

Незабаром почалась большевицько-німецька війна. Вулицями Києва котилися незліченні валки щертв навантажених авт, які вивозили з України на Схід усе, що можна було вивезти. Серед загальної метушні великого міста, стривоженого наближенням фронту, я зустріла на Миколаївській вулиці обох стареньких сестер. Поспішали кудись, заклопотані і стурбовані. Перше їхнє запитання було:

— Чи все у Вас гаразд? Кажуть, що серед українців сильні арешти.

Через пару днів після цього заарештовано і Людмилу Михайловну з сестрою. Далі їхня доля мені невідома.

* * *

Людмила Михайлівна Старицька-Черняхівська, старша дочка відомого українського поета, письменника, драматурга, основоположника українського побутового театру і громадського діяча Михайла Старицького, народилася 1868 р.

Писати почала вона дуже рано. Перший вірш її був надрукований, коли їй було 16 років. І відтоді її твори раз-у-раз з'являлися на сторінках майже всіх тодішніх журналів. Вона була постійним співробітником „Літературно-наукового вісника“, „Літературної України“, „Сяйва“ та інш. газет і журналів. Темою її творів була переважно героїка історичної минувшини України, форма — переважно драматична. З великих її віршованих драм слід відзначити такі: „Гетьман Дорошенко“, „Богдан Хмельницький“, „Останній сніг“, „Напередодні“ та інші. Написала також дуже багато великих і менших літературних творів.

Окремо стоять її публіцистичні і критичні праці про творчість Лесі Українки, Коцюбинського, Івана Франка, Кобилянської та інших.

Крім своєї літературної праці, Людмила Михайлівна являла собою прекрасний зразок гарячого патріота і нестомного громадського діяча. Жадної акції, жадного прояву політичної чи громадської праці не можна було уявити без її участі. Член партії Соціалістів-федералістів, член Центральної Ради, одна з керівних працівників міністерства освіти за часів Центральної Ради та Директорії, учасниця всіх з'їздів, делегатка на Всесвітньому Жіночому Конгресі в Стокгольмі. Під час першої світової війни, як член Товариства українських поступовців, об'їздила Сибір і Туркестан, вишукуючи вивезених з Галичини українців, знаходила їх і подавала їм моральну та матеріальну поміч.

Не судилося Людмилі Михайлівні дожити спокійно віку. Не

Петро КІЗКО Вірю

І буря й грім — навала грізна
На землю ринула мою.
За що, за що, моя вітчизно,
Ти стільки мучишся в бою?
Хіба за те, що слів Мазепи
Тоді не вчула, чи за те,
Що серед зоряного степу
Твій сад приваблює цвіте?
Чи, може, Богу не молилась,
Як сльози лялись матерів,
Чи сили вперу не здобула
Проти одвічних ворогів?
За що, за що? — душа питає,
Питає й каже: — Ні, не дам
Тебе, мій рідний, любий краю,
На муки й смерть лихим катом!
З грудей я серце радше вирву,
Мерцем впаду на битий шлях,
Аніж віддам у дику прірву
Твої сади, твої поля...
Так хай шумить навала грізна,
Шаліють громи навесні.
Я вірю — ти, моя Вітчизно,
Всміхнешся зоряній весні!

Радіо-концерт п. Матіяша (Думки і враження)

9.9 ц. р. радіостанція Мюнхен транслувала концерт українського оперового співака Василя Матіяша. Концерт подавано як один із цикло „Світової музики“.

Зайві були б тут похвали і оплески на адресу чудового співака. Концерт справив найкраще враження не лише на нас, українських слухачів, але й на німців.

Ми слухали радіоконцерт В. Матіяша на широкому подвір'ї трьохтисячного табору Новий Ульм. На лавках сиділо 20-30 старших віком людей. Хотілося б у цей час бачити більше своїх земляків-українців, що люблять свою пісню, гордяться нею.

судилося і українському громадянству віддати їй останню шану, як одному з чільних відданих діячів, і оплакати її могилу.

Марія Туркало.

на мораль раба чи мораль **ресентименту**.

У людських суспільностях **таке затроєння може набратися розмірів цілих течій чи „рухів“**. Люди, опановані ресентиментом, стають рабами власних уявлень. Дуже тяжко визволитися з цього рабства. „Опановані ресентиментом людські групи є бичем Божим для цілого суспільного життя. Їхнім буттям не керують ніякі об'єктивні вартості, їхнім діянням не можуть керувати ніякі справжні позитивні суспільні чи політичні цілі.

Підкреслюємо — і „патріотична“ метушня, і навіть кидання гекатомб людських жертв зовсім не говорять про вартість різних „здвигов“: **трагізм життя народів полягає, м. інш., і в тому, що дуже часто найкращі жертви віддано намарне**.

Політика не може бути річчю груп ресентименту. Бо такі групи одно лише здійснюють із залізною послідовністю: у глухому почутті власного розкладу роблять усе, щоб **сальвувати свою екзистенцію**.

Величезна частина зусиль групи іде на те, щоб прикрити свою справжню природу. Тому момент „пропаганди“ має у неї примат над усім іншим. Через те мусить вона кидати якнайгірші, „найреволюційніші“

патріотичні (в одному) або клясові (в другому випадку) гасла.

У заявах ціла натуга групи йде, саморозуміло, проти всіх лютих і „відвічних вороженьків“ Батьківщини, а на практиці вся її сила повертається в першу чергу проти тих сил суспільности, які здорові та не зачеплені хворобою ресентименту. І які самим своїм існуванням є актом обвинувачення для групи ресентименту.

Доки здорові елементи ще існують, група чується постійно загрожена. А недозволенних засобів, щоб нищити невідгідний елемент, для неї не існує.

Засадою такого морального нічечення є завжди і всюди, щоб призначеного на знищення противника обтяжити неодмінно провинною, яку суспільне середовище уважає за найтяжчу, а не керуватись ніякими фактами. Якщо це буде середовище поневоленого народу, на яке кладуть руки „органи безпеки“ північної нації та якщо це середовище є вразливе на ці моменти, то група ресентименту проголосить свого противника обов'язково „вслужником ворожої поліції“. Якщо в данному середовищі за найбільший гріх уважають крадіж, група проголосить противника — при тому самому стані речей — злодієм і т. д., або за специфічних зовнішніх обставин — „коляборантом“.

І це є власне принцип „правосуддя“ групи. Знову оглушений елемент групи завжди віритиме у „вироки“ таких „трибуналів“ і завжди видасть із себе — з патріотичних спонук — сліпу руку, щоб вистрілити „глупу кулю“.

Із повищих зауваг так само ясно, що група ресентименту, яка з внутрішньої конечности сальвувати себе, за своєю природою **мусить змагати до виключного і тотального опанування середовища**, інакше скоро загине.

Це є головна пружина спазматичної експансії групи внутрі власного середовища. Опанована ресентиментом група змагатиме з усіх сил, щоб якнайбільше поглинути й заасимілювати інших.

Тому з такою силою **атакує група людський елемент у молодому віці, коли він ще не вироблений і не може опиратися**. Та на довшу мету це групи не врятує. Втягаючи молодий елемент, вона його розкладає; розкладаючи його, вона копає для себе яму.

Тяжко про це писати, бо порушено надзвичайно дражливі справи. **Та задля нашої суспільної користі це повинно бути, нарешті, сказане**. Група, що намагається тотально підпорядкувати собі, між іншим, студентство, є типовим прикладом групи ресен-

тименту. Всі атрибути деклясованого елемента видно на ній, як на долоні.

Дехто каже, що її керівний елемент має дрібноміщанський характер. Це не зовсім вірно. Він є таки інтелігентським елементом. І тільки так можна його оцінювати. Зокрема його члени у переважній більшості ніколи до повноти інтелігента не дійшли. Отже **це півінтелігентський елемент, що набрав сили не тільки в нас**.

Інтелігентську групу треба міряти в першу чергу її відношенням до духовних надбань. Цього вже досить, щоб зробити оцінку згаданої групи.

Ми дуже скалічені, наше життя проходило за „ненормальних умовин“. Це правда, але **всі моменти поблажливості відпадають, якщо ця група сягає по тотальне панування в суспільстві і для своїх цілей намагається втягти молоде покоління**.

Тут загрожена ціла суспільна субстанція.

Уже й так наша незалежна культурна творчість переживає не абияку кризу, а наше політичне життя зробилося великою мірою азилем для ігнорантів. Перспективи, які несе група, є ще далеко гірші.

Тільки ґрунтовне розпізнання причин такого нашого стану дозволить свідомим ще силам підня-

тися вгору. Така діагноза мусіла б у нас дійти до фундаментального для нас усіх твердження, що сучасне молоде українське покоління втратило великою мірою живий контакт із світом речей у найширшому розумінні. Воно впало в **окремий світ уявлень** або примітивних, або просто спліджених ресентиментом. **Група, про яку тут мова, має щодо цього найбільше „заслуги“**.

А яка ж велика перспектива перед нашим нечисленим здоровим шаром людей, що саме залишили, чи залишають пороги високих шкіл? Яке завдання перед молодими українцями, що саме ідуть до високих шкіл? **Невже може їх повести і виховати група, що є сама цілковито сліпа і внутрішньо розточена та якій вже ніщо помогти не може?**

Відшукати контакт із світом речей — це перше завдання молодшого покоління на чужині. Контакт із світом, в якому творилися, чи творяться культурні і цивілізаційні вартості, будуються політично-суспільні доктрини, вирішуються практичні проблеми. Тут немає багато шляхів до вибору. **Зрушення творчої думки серед молодого покоління буде переломовим моментом**.

(«Стежі»)

Я. АГЛАІН

Система терору всередині української нації, які б кличі вона не підносила, є тільки марнуванням національної енергії і історичного часу.

П о с т а н о в а

Об'єднаних зборів Головної Управи Союзу Ветеранів, Товариства Лицарів Залізного Хреста, Товариства Лицарів Хреста Симона Петлюри, Товариства Орденської Відзнаки У. Г. А. Філії Союзу Ветеранів, з дня 9 вересня 1946 року.

Заслухавши статтю під наголовком «Авторитети», вміщену в часописі «Українське Слово» від 8 вересня 1946 р., підписану псевдонімом «Блазень» — збори стверджують:

а) Ця стаття є пасквілем, спрямованим, головним чином, проти колишнього Верховного Командувача Українських військ, теперішнього Голови Союзу Ветеранів.

б) Цей пасквіль спрямований також проти Покійного Головного Отамана Української Народної Республіки Симона Петлюри і взагалі плюгавить нашу минулу політичну і збройну боротьбу.

Збори вважають, що:

1) Такі події, як політичні і військові договори з поляками, денікінцями, советським командуванням, що їх, в силу історичних обставин, підписували в минулому наші державні і військові чинники — мають підлягати судові історії, а не судові «Блазнів».

2) На «дотеп», хто кого водив під час Зимового Походу, чи генерал армію, чи армія його водила за собою, збори, в першу чергу учасники походу — лицарі ордену Залізного Хреста — стверджують: генерал водив армію, особисто керував боями, перебував завжди там, де була найбільша небезпека.

3) Генерал командував українським військом не тільки під час Зимового Походу; командував Українською Галицькою Армією під Львовом та в Чортківському проломі, командував Збройними Силами Української Народної Республіки в кампанії 1920 р.

4) Дії Українського війська, що ним командував наш найстарший генерал, належно висвітлені і оцінені не лише українськими, але й чужинцями військовими авторитетами.

5) В справі «еластичності» збори стверджують: генерал, в справах політичних, не сховає ніколи з позиції чесного українського вояка-патріота.

6) «Січ», яку, за твердженням автора статті, генерал «для... УНР... монтує» — називається Союз Українських Ветеранів, існує вже двадцять п'ять років в різних державах Європи і Америки і є об'єднанням тих, що боролися за волю України за всіх українських урядів, на всіх землях України.

Збори вважають, що:

Розділ, звернений до тих, «хто пробував його слідами йти» — торкається всіх, хто в минулому воював за Українську справу.

Плюгавлення, із-за укрита, минулого, освяченого кров'ю кращих синів України, — безчестення тих, що командували нами в боях за волю, може бути лише вислідом повного політичного безглуздя і звиродіння, або наслідком праці замаскованих ворогів української справи.

Збори вимагають:

Щоб ЦПУЕ, СУЖ, все громадянство, а в першу чергу — колишні вояки-ветерани — зайняли виразну позицію до цього ганебного факту і до можливості повторення чогось подібного надалі.

Шановній редакції «Українське Слово» збори радять для своїх «дотепів» брати теми не з доби героїчної боротьби Українського Народу за волю, а лише з діяльності сучасних здеморалізованих політиканів.

Перо журналіста не сміє бути в руках блазнів з політичного цирку.

Збори ухвалили:

Надіслати цю постанову до всіх українських часописів на еміграції для опублікування.

Союз Українських Ветеранів
Товариство Лицарів Залізного Хреста
Товариство Лицарів Хреста Симона Петлюри
Товариство Орденської Відзнаки У. Г. А. Філії Союзу Ветеранів

Оригінал підписали
Управи згаданих Товариств.

П о с т а н о в а

ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ В АВГСБУРЗІ 15. IX. 1946.

Вислухавши доповідь голови бюро секції журналістів Спілки письменників і журналістів в Авгсбурзі п. д-ра Чикаленка у справі порушення таборовою радою «Зомме-Касерне» постанови українського суду, про пограбування нею спілкового майна (друкарських засобів) та в справі незаконного поліційного розпущення радою обраної зборами секції журналістів редакції часопису «Наше Життя», — загальні збори Спілки вважають цей факт за кримінальний злочин та порушення прав української демократичної преси з боку су-

противників української демократії.

Порушення вироку українського суду збори вважають за ганебне явище в житті української еміграції і тому з усією рішучістю плямують безчесну поведінку деяких провідників таборової ради.

Збори вважають, що дальність антидемократичних елементів тепер, коли весь світ бореться за демократичні принципи в житті, зокрема за волю слова і сумління, шкодить справі визволення українського народу з лабет тоталізму.

З огляду на це, Спілка письменників і журналістів протестує проти зазіхання ворогів волі на

право вільного українського слова і доручає своєму проводові вести боротьбу проти тенденцій насильної ліквідації вільного українського часопису, а також ужити негайних заходів у справі відібрання в таборовій раді свого часопису і друкарських засобів та публічного залямування ганебного злочину таборової ради проти українців, як і проти обраної громадою інституції — українського суду.

Відзначивши факт абсолютної єдності в спілці, збори плямують ганебну поведінку одного з членів — п. Дольницького, що, перекинувшись до загарбників громадського майна, надрукував у час. «Українська Трибуна» безсоромний наклеп на ред. «Нашого Життя». З огляду на це збори одностайно схвалюють виключити п. Дольницького з рядів Спілки, як особу, що залямувала своєю поведінкою честь члена Спілки, порушивши професійну етику.

Збори ухвалюють не співпрацювати з новою редакцією, що прийшла до праці, зламавши замки в редакції.

Збори пропонують редакції видавати й далі орган позапартійної та позагрупової думки будь-якими засобами, водночас протестуючи проти узурпації назви нашого часопису.

Збори ухвалюють притягти до громадського суду президію таборової ради за збезчещення нашого табору кримінальним злочином із зламанням замків.

Взявши до відома вихід на знак протесту з членів таборової ради письменника Шаяна В. та п. Манченка, збори просять інших членів таборової ради поставити питання перед собою про доцільність дальшого перебування в складі ради.

Постанову подати до якнайширшої публікації.

Відкритий лист до Таборової Ради в Зомме-Касерне

З огляду на важливе громадське значення, друкуємо скорочено відкритий лист укр. вченого проф. В. Шаяна.

Редакція.

... Дня 12. IX. 1946 за допомогою поліції обсаджено приміщення редакції «Наше Життя», не допускаючи туди власників часопису «Н. Ж.» — представників Спілки Українських Письменників і Журналістів.

Власність «Нашого Життя» за «Спілкою Письменників і Журналістів» є безсумнівна в обличчі суду і обличчі права.

Вона тим більше безсумнівна з погляду громадської моралі і совісті.

Ухвала змінити редактора «Нашого Життя» і наставити «негайно і сейчас» редактора згори є суперечна з найпримітивнішими уявленнями про демократію.

Таке рішення Президії Таборової Ради порушує основний принцип свободи поширювання друкованого слова.

Протестуючи проти цієї беззаконності, заявляю перед Богом, перед історією і перед народом свою глибоку неолідарність із гуртом людей, що не шанують права, ні совісті людської, ні прийнятих у наших днях принципів демократії.

Не бажаючи нести ніякої відповідальності за можливі

П о с т а н о в а

загальних зборів Спілки письменників і журналістів у Новім Ульмі.

Спілка українських письменників і журналістів в Новому Ульмі, розглянувши питання громадського преситижу часопису «Українські Вісті», вважає за потрібне надати цій справі публічного характеру.

Спілка УПЖ в Нов. Ульмі подає до відома української громадськості на еміграції таке:

1. Довгий час деякі елементи ведуть в провокаційний спосіб публічне плямування часопису «Укр. Вісті» і співпрацівників редакції його, поширюючи чутки, що часопис «Українські Вісті» нібито є «комуністичний», виходить на «большевицькі гроші», а пишуть в ньому «комуністи» і т. д. В цій справі до редакції надходять листи і усні запитання, рівно як і протести проти наклепів. Один із цих листів з українського табору в Ельвангені редакція сьогодні публікує.

2. Довгий час ведеться переслідування часопису «Укр. Вісті» в спосіб самоцільної заборони продавати його в інших таборах, в спосіб спалювання накладу часопису по таборах, в спосіб шантажування і переслідування кольпортерів часопису та співпрацівників редакції: публічне шельмування, побиття, доноси, зокрема, доноси советським чинникам з метою видати співробітників редакції советській репатріційній комісії, що мало місце 17. 9. 46р. в таборі Новий Ульм.

дальші безправства групи, яка, на жаль, має більшість у Таборовій Раді — яка, ставши раз на шлях незаконності, може без кінця цю законність порушувати, заявляю, що із сьогоднішнім днем перестаю бути членом Таборової Ради.

Я свідомий того, що рішення Президії Таборової Ради не є відокремленим випадком у нашій теперішній дійсності.

Нагітка на демократичну пресу ведеться в різних місцях з різним успіхом. Викрадання машин до писання і цикльостилів, викрадання і палення газет, опанування журналістів безправними крутцями, побиї редакторів і діячів-демократів, побиття камінням віруючих евангеліків, засоромлююча борня за прапки національного прапору — і безліч інших фактів — це з'являється загрозливою для духового здоров'я народу.

Це все вказує на те, що певна частина народу не здібна сприйняти демократичних принципів і діє під мо-

ральним тиском ідеології насильників, що панували і панують над Україною.

Цей шлях веде до духової і фізичної неволі.

І тому, бажаючи моральними методами вплинути на моральне протверезіння і духове пробудження народу, оголошую 7-денну голодівку.

3. Спілка УПЖ в Н. Ульмі заявляє, що часопис «Укр. Вісті» є органом демократичним, національно-українським, і працівники його є громадсько-відповідальні люди та ніколи нічого спільного з большевизмом не мали і не мають, а, навпаки, були переслідувані большевизмом.

4. Спілка УПЖ в Новім Ульмі доводить до відома українського громадянства на еміграції, що плямування часопису «Укр. Вісті» і його співпрацівників — «комуністичний», «комуністи» і т. ін. є найпідліша провокація, розрахована на побороювання неоднорідності, і стоїть поруч з усіма згадуваними методами

5. Спілка УПЖ в Н. Ульмі апелює до громадської і національної честі українців на еміграції, до українських організацій та інституцій — зайняти своє виразне становище до часопису «Укр. Вісті», щоб покласти кінець ганебним провокаціям, що мають національно-розкладницьке значення і тільки.

Зокрема, факт доносів советським чинникам Спілка розцінює як найнижче моральне падіння в середовищі українців на еміграції, як найганебніше національне звиродіння і звертає на це увагу всієї української громадськості на еміграції.

6. Спілка доручає редакції від цього часу подавати до громадського відома на сторінках часопису конкретні факти переслідування «Укр. Вістей» в таборах.

7. Спілка УПЖ в Н. Ульмі вважає відповідальними за ці вчинки Таборової Ради тих таборів, на теренах яких ці факти мали місце і, очевидно, ще будуть мати.

8. Спілка УПЖ в Новому Ульмі солідаризується з професійною Спілкою Українських письменників і журналістів в Авгсбурзі і висловлює протест проти насильницької поліційної розправи з часописом «Наше Життя» в Авгсбурзі і з його редакцією.

Також висловлює своє співчуття професорові і публіцистові В. Шаянові, який, на знак протесту проти насильства над часописом «Наше Життя», оголосив голодівку, висловлює солідарність з ним та закликає українську громадськість до солідарності перед такими грубими проявами насильства.

17.9.46. Н. Ульм За дорученням Загальних Зборів — Управа Спілки.

В. ШАЯН.

Постанови Св. Синоду УАП Церкви

Апеляція в справі позбавлення прав ДП

Як ми вже повідомляли 23-26-серпня ц. р. відбулася в Мюнхені 3-я сесія Св. Синоду Української Автокефальної Церкви, на якій висунуто цілу низку дуже важливих постанов.

Найголовнішою постановою сесії є затвердження проекту відкриття в Мюнхені Високої богословської школи з 4-річним курсом навчання для підготовки висококваліфікованих педагогів і церковних діячів. Ця висока школа називатиметься Богословсько-Педагогічною Академією УПАЦ на еміграції і матиме два факультети: богословський і педагогічний. Усталення програми Академії, професорського персоналу та умов прийняття студентів на обидва факультети, буде обговорено на черговій сесії Синоду. На перші потреби організації Академії Синод асигнував потрібну суму, яку передав у розпорядження кураторії цієї школи.

Дуже важливою постановою Синоду є також вироблення тексту меморандуму до ООН в справі управління української еміграції в Європі, організованого її розселення та винайдення способів використати її для корисної праці.

З інших постанов сесії вважимо на ті, які мають ширше значення.

Синод звернувся до відповідних чинників про надання йому дозволу видавництва спеціальний синодальний місячник п. н. „Богословський Вісник“.

З уваги на брак виразних взаємовідносин між УАПЦ на еміграції в Європі та УАПЦ в Америці й інших краях, а також на потребу злиття канонічним способом обох Церков УАПЦ — 1921 року (т. зв. Липківської) і 1943 року (канонічної) в одну, — Св. Синод ухвалив звернутися до всіх православних церковних осередків у цілому світі, а зокрема, до найчисленніших церковних організацій в США, Канаді і Бразилії, з гарячим

закликом про об'єднання в одній Українській Автокефальній Православній Церкві, вірній ідеям Вселенської Православної Церкви та традиціям українського народу, щоб утворити єдиний керівний релігійний центр для всіх православних українців на чужині під зверхністю найстарішого ієрарха і ревнителя ідей українського Православ'я — Полікарпа.

Вироблене в березні місяці ц. р. Собором Єпископів УАПЦ „Інформаційне Послання“ з церковно-історичним освітленням життя УАПЦ та проханням молитовного з нею з'єднання інших церков — Синод ухвалив вислати до Патріарха Вселенського в Константинополі Святішого Максима; Патріарха Антіохійського і всього світу Блаженнішого Олександра; Патріарха і Папи олександрійського та всієї Африки Блаженнішого Христофора; єрусалимського Патріарха Блаженнішого Тимофія; архієпископа атенського і всієї Еладської Церкви Блаженнішого Дамаска і Патріарха румунського, Святішого Никодима.

З уваги на політично-адміністративні перешкоди, що утруднюють переїзд до Ав-

стрії призначено туди Єпископа УАПЦ, призначити тимчасового адміністратора УАПЦ на Австрію в особі митрофорного протоієрея Ананія Сагайдаківського в Ляндеку.

Єпископам усіх зон Німеччини Синод доручив утворити при церковних управліннях місіонерські відділи для безпосереднього нагляду за станом церковно-релігійного життя на місцях.

У справі відповіді Голові Російської Зарубежної Церкви Митрополита Анастасія на вислане до цієї Церкви „Інформаційне Послання“ УАПЦ, повної безпідставних і тенденційних закидів на адресу УАПЦ, Синод визнає, що серед ієрархів названої Церкви або панувє повна відсутність християнської любові і зрозуміння будови Церкви Христової на землі, або повна непоінформованість про правдивий перебіг життя Православної Церкви в Україні в 1941-44 р. р.

Крім того, Синод виробив проект регулювання для всіх церковних управлінь УАПЦ, а також програму навчання релігії і церковного сліву в школах із заохоченням української молоді до ширшої участі в церковних хорах.

О—д.

„Геройський подвиг“

6-го вересня ц. р. Андрій Данкович, комендант таборової поліції українського табору Ельванген, доручив двом своїм поліцестам затримати і допровадити на поліційну станицю кольпортера часопису „Українські Вісті“ п. Марущака Василя, мешканця того ж табору, та забрати від нього усі примірники вищезгаданого часопису.

На поліційній станиці табору п. Данкович заявив кольпортеріві Марущакові, що в часописі „Українські Вісті“ пишуть комуністи і тому в таборі кольпортувати цей часопис не вільно, потім погрожував, що коли буде й далі кольпортувати у таборі „Українські Вісті“, то він усі

примірники skonфіскує, а його, як кольпортера, заарештує. Разом сказав, що опінію про те, який часопис вільно до табору кольпортувати, видає і дозволяє, або забороняє, „пан редактор“ місцевого таборового часопису Хамуляк, і якщо він не дозволяє кольпортувати часопис „Українські Вісті“, значить, його тут поширювати не вільно.

Коли по цій розмові один із вартових поліцестів провадив затриманого поліційно на дальший допит до вищезгаданого пана „редактора“, то один із старших таборовиків, Кальба Нестор, став на захист переслідуваного. За це п. Данкович окремо „розрахувався“ з цим таборовиком. Наступного дня поліцести допровадили на станицю таборової поліції згаданого п. Кальбу Нестора. Там комендант таборової поліції п. Данкович ухопив цю літню віком людину, викрутив руки назад, а присутні при цьому поліцести били її по голові і штурхали її ногами.

Так „подвизався“ в українському таборі Ельванген п. Данкович, комендант таборової поліції, українець з національними. П. Данкович використовує своє становище і дозволяє бити українця-таборовика, ба навіть сам у тому бере активну участь.

Повищі факти самі говорять про себе.

За демократичної системи такі скрайньо деструктивні вчинки є каральні. Нечувано, щоб хтось смів конфіскувати пресу, дозволена американськими властями, як це намагаються робити деякі панове в таборі Ель-

Під таким заголовком містить статтю литовський тижденьник „Мусу Келіас“, в якій повідомляє, що кожна особа, яку з різних причин позбавлено права ДП, має змогу апелювати. Спосіб апеляції ось такий. Ухвалу комісії можна оскаржити перед місцевою військовою управою; ухвалу місцевої військової управи — перед штабом дивізії, а ухвалу штабу — перед штабом армії. У цей спосіб треба апелювати, якщо комісія не подасть іншого способу апеляції. Внесена скарга затримує виконання, ухвали комісії.

Права ДП не можна позбавити одного члена родини, якщо його визнано за іншими членами тієї родини. Родина не можна роз'єднувати. Права ДП не можна позбавляти тих, хто з поважних причин переїхав до іншої зони, напр., до рідні або на студії. В основному пересел-

лення до іншої зони не може бути причиною до позбавлення прав ДП.

Скаргу треба подавати до директора УНРРА (місцевої), а коли подається прямо до військової управи, то треба його про це повідомити. Комітети повинні порозумітися з правниками, щоб забезпечити всім правну пораду. Подавати скаргу можуть навіть воїки, щб їх несправді забрали до німецького війська. Далі часопис стверджує, що підстави на домагання мають також і ті особи, які під загрозою смерті записувалися на виїзд до Німеччини.

Скаргу треба подавати англійською мовою. Місцева верифікаційна комісія має подати причини, через які дана особа позбавлена права ДП. В скарзі треба докладно подати мотиви і докази. Якщо нема документальних доказів, можуть бути також зізнання свідків.

Чергова конференція МУР'у

4-6 го жовтня відбудеться чергова конференція МУР'у. Вона буде присвячена становищу і завданням сучасної української літературної критики на еміграції. Після вступного слова Уласа Самчука відбудуться такі доповіді (за абеткою): Леонід Білецький — „Критика й письменник“; Остап Грицай — „Критика, її творча мета і небезпеки“; Володимир Державин — „Літературна критика і літературні жанри“; Юрій Косач — „Зрозуміле і незрозуміле в літературі“; Ігор Костецький — „Суб'єктивізм в літературній критиці“; Б. Подоляк — „Сучасна українська літе-

ратурна критика на еміграції“; Василь Чапленко — „Наша література й наш читач“; Володимир Шаян — „Світлогляд і літературна критика“. Інші доповіді будуть зголошені додатково.

Конференція матиме закритий характер. У ній братимуть участь тільки члени й кандидати МУР'у і поодинокі, персонально запрошені. Особи, які прибудуть без запрошення, не будуть прийняті на утримання і не будуть допущені до залі нарад. В справі одержання запрошень треба звертатися до правління МУР'у.

ЛІНОТИПІСТІВ

ПОШУКУЄ В-ВО „ПРОМЕТЕЙ“
Платня згідно з умовою. Зголошення на адресу „Українських Вістей“.

Лист до редакції

У моїй статті „Гнилизна“, що розглядала прояви спекулятивного загнивання в літературному секторі нашої еміграції, за яскравий приклад правили мені „видавничу діяльність“ Ів. Манила.

У своєму листі, вміщеному в газеті „Наше Життя“, ч. 61, п. Манило, не мочучи навести жадного факту в свою оборону, намагається різними способами очернити інших. У зв'язку з цим прошу Вас вмістити таке:

1. Жадних видавничих доручень від МУР'у п. Манило ніколи не мав. „Апостоли“ В. Барки він видав не з доручення МУР'у, а з власної ініціативи. МУР тільки санкціонував „постфактум“ це видання, дозволивши поставити на книжку свою марку. Інші видання п. Манила не мають і такого зв'язку з МУРом.

2. Я не закидав „поважному професорові П. С.“, якого я напевне поважаю більше, ніж п. Манило, „ко-

мерційних мотивів“, а трактував і трактую його як жертву Манилових комбінацій.

3. Я вимагаю, щоб п. Манило негайно відкликав свої безпідставні і нічим не обгрунтовані заяви про „інсинуації“ і нібито „особисті мотиви“ мого виступу.

4. Не можу не висловити свого здивування позицією газети „Наше Життя“, що містить безвідповідальні заяви і навіть без будь-яких коментарів.

5. Лист п. Манила яскраво доводить, що моя стаття характеризувала його правильно. Замість того, щоб чесно визнати свої неетичні вчинки і почати працювати над собою, він удався до різних викрутків і перекручень — зрештою дуже незграбних. Тим самим п. Манило ще раз показав, під якою загрозою стоїть його розвиток, як письменника.

З належною пошаною
Ю. ШЕРЕХ.

Штуттгарт, 13. 9 1946.

Прим. редакції: друкуючи цього листа, редакція в наступному числі займе своє становище до порушених питань у статті проф. Ю. Шереха „Гнилизна“.

Видає Спілка Українських Письменників та Журналістів в Ульмі.

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Начальний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: „Ukrainiski Wisti“,
Neu Ulm, Reinhardt Kaserne.
Permitted by authority of Military Government.

Таборовик Т.

U 33. R. Abt. Neu Ulm

ВИТЯГ

з протокоду засідання Управи Української Спілки селян-емігрантів у Зомме-Казерне сумісно з активом Спілки селян від 16. 9. 1946р.

Присутніх 58 осіб.

Заслухавши інформації п. проф. Сенька І. про насильницьке відібрання Таборовою Радою видавничих засобів у Спілки письменників і журналістів та ознайомившись з відкритим листом-протестом п. Шаяна на беззаконні дії Таборової Ради, Управа Селянської Спілки сумісно з активом висловлює свій протест проти нечуваного насильства, що виявилось у відібранні у письменників верстату праці. Ми висловлюємо своє сердечне співчуття і глибоку моральну підтримку проф. Шаянові в його протесті, виявленому в оголошенні голодівки.

Ми просимо Таборову Раду скасувати свою постанову, доновити в правах Спілку письменників і журналістів, повернути насильно відібраний верстат виробництва (друкарські засоби) і свої вимоги до Спілки письменників і журналістів розв'язувати толерантним шляхом, через суд та ЦПУЕ.

Ми протестуємо проти ганебної заборони друку Вільного Українського Слова! Ми протестуємо проти безсоромного виломання дверей в редакції за допомогою поліції та привласнення чужого верстату праці.

Ми звертаємося до всіх українських демократичних часописів з проханням надрукувати наш протест.

Управа Укр. Спілки селян-емігрантів.
Авгсбург, 16. IX. 1946.